

Baptismul în România.

Va fi recunoscut prin lege.

La începutul lunii Octombrie capitala țării noastre a fost vizitată a nu știu câta ora de J. H. Rushbrooke, secretarul general al Alianței Mondiale Baptiste. În lăureșul pe care l-a dat prin țară, d-sa a trecut pe la unele ministere, ca să protesteze împotriva pledecilor pe cari le presupune că se pun în calea propagandei baptiste în România și să pretindă prin lege recunoașterea baptismului la drept de răspândire pe toată țara.

Drept răspuns atât prim-ministrul, dl. Gh. Tătăărăscu, cât și ministrul Cultelor, dl. Al Lapedatu l-au asigurat, că în proxima sesiune a parlamentului, în timp de două luni, se va vota o lege, care va extinde recunoașterea cultului baptist pe toată țara.

În consecință, poporul român se va împărtăși de o nouă fericire prin o nouă tabără de luptă și desbinare internă, sectantă.

Ce caută sectele în România?

Oamenii slujitorii desinteresați ai neamului românesc s'au întrebat de atâtea ori: ce vreau sectele în România și ce caută ele la noi? Vin ele cu un ideal de viață nou — superior creștinismului nostru străbun, — care merită să-l îmbrățișăm cu toți, sau vin cu scopuri ascunse, ale căror prim rezultat este ruperea frumoasei unități religioase și a puternicei solidarități morale și naționale în care am trăit atâtea veacuri? Suntem noi Românii un popor pierdut sau sălbatic, care nici nu a cunoscut razele binefăcătoare ale evangheliei creștine, sau trebuie să-i inoculăm în suflet tot felul de virusuri, să-i supunem la tot felul de experiențe și ispite, cu cari să lupte până la disperare?!

Ori sectele sunt o fericire pentru noi, și atunci trebuie să le râvnim cu toții, ori nu, și atunci răspândirea lor reprezintă o crimă, un atentat la unitatea spirituală a poporului român.

Nu intrăm în discuție cu doctrinele sectante, căci osteneala aceasta e grea și nefolositoare. Doctrina creștină ortodoxă a fost formulată definitiv de către sfinți, în veacurile de aur ale creștinătății, prin autoritatea sinoadelor ecumenice pe baza Scripturilor. Ci ne vom mărgini la unele reflexii de ordin practic.

Unde e Hristos și Evanghelia?

Ne vom întreba din capul locului: sunt chemați americanii și englezii cu sectele lor, să ne învețe pe noi Românii evanghelia și morală creștină? Credem că *nu!*

În primul rând americanii și englezii nu au nici o biserică apostolică. Nu au nici o legătură cu creștinismul primar și unii dintre ei sunt creștini abia de 4—5 veacuri, în timp ce noi Românii ne-am născut creștini, iar Biserica noastră este o Biserică de origine apostolică. Atunci cum vor putea să ne evanghelizeze pe noi, când ei, precum în ordinea distanței în spațiu și timp, tot așa de departe sunt și în realitate, de Ierusalimul creștinismului original și autentic.

În rândul al doilea creștinismul nu este atât o religie a creierului, ci și una a inimii și a sângelui. Evanghelia creștină a intrat în sângele nostru. Pentru cruce poporul nostru a luptat și a suferit veacuri după veacuri. Și dacă vitregia vremilor și sărăcia nu ne-a dat putința să ne luminăm și noi cu cartea în aceeași măsură ca și noroadele apusului, totuși am dat atâtea dovezi că am avut legea creștină în sânge, cum nici un alt popor nu a dat dovadă. De o pildă, iubirea aproapelui pentru apuseni e mai mult o virtute teoretică, în vreme

ce la noi e practică. Bate la ușa englezului, a americanului sau a neamțului ca să ceri seara sălaş și vei fi refuzat. Bate în schimb la ușa Românului și vei fi ospătat cu ce are el mai bun în casă și în suflet. Sub ce dovadă mai frumoasă ca aceasta poate cineva să-și manifeste credința sa creștină? Acest fapt a făcut pe un bun cunosător al sufletului poporului nostru (dl Nichifor Crainic) să spună că, abstractie făcând de toate păcatele noastre, Românii sunt poporul cel mai creștin din lume.

În rândul al treilea nici americanii, nici englezii nu ne prezintă un ideal creștin de viață, superior nouă. Din contră, dacă luăm în considerare că cele mai mari contraste dintre bogăți și săraci și cele mai numeroase crime ale celor mai celebri gangsteri și bandiți (3—4 într'un ceas), cele mai dese divorțuri (1 la $\frac{3}{4}$ de oră) și cele mai puțin creștinești „ospete coloniale” se întâmplă în țările cari vreau să ne ferească cu sectele lor, — o, atunci nu le mai rămâne lor nici o autoritate morală ca să ne evanghelizeze pe noi Românii, cari nu suntem nici păgâni, nici sălbatici, nici colonie de exploatat în favorul nesătuțelor interese materiale ale trusturilor engleze și americane, cari patronază și susțin sectele.

Apusenii și americanii sunt oameni cu două fețe și cu două morale. Una oficială, umanitaristă, quasi-biblică și creștinească, — și a doua (care-i cea adevărată) practică și utilitaristă, pe baza căreia își fac afacerile lor fabuloase asupra popoarelor și a coloniilor cari au căzut în mâinile lor rapace. Noi avem o singură față și o singură morală, căreia suntem geloși până la moarte.

În rândul al patrulea, toate sectele se caracterizează prin tendințe centrifugale și anarhice. Centrul lor de atracție nu este Bucureștii. Aderenții lor sunt mai aproape de „frații” din America decât de vecinii din satul lor. Cu toate declarațiile lor de supunere și loialitate față de statul român în favorul cărora aduc și texte biblice, ei sunt mai mult internaționali, decât cetățenii al statului național. Dovadă că sectele, în speță baptismul, nu sunt o cerință națională și religioasă, ci *au dedesupturi* și tendințe internaționalizante este și faptul că au lefegii și agenți de propagandă plătiți din fondurile lor secrete și recurg la presiuni externe, la intervenții diplomatice și la persoane străine, cum e dl. Rushbrooke, ca să fie recunoscute în statul nostru național, pentru a ne destrăma forța unității sufletești.

În rândul al cincilea, cu toată aparența contrară, sectanții nu reprezintă în mijlocul

poporului nostru o moralitate superioară. De exemplu bapțiștii după câțiva ani de răspândire în România, din pricina unor meschine interese materiale, se prezintă desbinați în două tabere: una care după ce a stors bani dela americani se declară independentă și-a doua, menține legătura morală și materială cu americanii. La fel sunt și adventiștii. În câte „case” și de-ale unora și de-ale altora s'au întâmplat încăerări și bătăi chiar. La câte comunități a trebuit statul să facă anchete și să le închidă capiștele, sau să intervină poliția, ca să facă pace, sau să predea capela unela sau alteia dintre tabere. Un caz autentic s'a întâmplat chiar în Arad—Șega, unde cu concursul poliției capiștea e predată când unela când alteia dintre părți, la cererea lor și nu la intervenția poliției. Ce vor spune la acestea bapțiștii din Arad, cei din Curtici sau din alte părți? Unde este aici Hristos și Evanghelia? Unde e superioritatea morală, când în loc de martiri întâlnim aici poliția, bătăia, și lupta fratricidă?! Cât de modestă va fi biserica ortodoxă, în ea nu a intrat jandarmul și poliția de cât atunci, când dascălul sau preotul erau smuși din mijlocul poporului pentru sentimentele lor naționale și aruncați prin temnițele ungurești, nemțești sau rusești.

Nu vom nega că se află și printre sectanți *exemplare* de oameni morali, în vreme ce șefii lor sunt vânduți străinilor și când nu pot să-și împartă prada, se ceartă și se dezbină. Dar în poporul nostru câte exemplare de oameni morali în cel mai ideal înțeles al cuvântului se află, fără a face nimenea atâta caz din moralitatea lor, cum din fariseism și din ură față de biserica ortodoxă o fac aceasta sectanții.

În rândul al șaselea, predicatorii sectanți deși vin în mijlocul poporului cu Biblia în mână, nu au pe Hristos și nu vin în numele lui Hristos. Căci dacă ar veni în numele lui Hristos, ar trebui să vină *cu iubire* între noi și ar trebui să aște în biserica noastră strămoșească un aliat cum procedează biserica anglicană, și nu o casă care trebuie surpată. Hristos s'a rugat ca toți să fie *una în numele Lui* și ei vin să desbine turma care până acum o fost *una* în numele Lui. Sectele compromit ideea creștină, vin între noi cu ură confesională și desfac legătura de frate din poporul român. *În numele lui Hristos oamenii trebuie să se lubască* și să se adune într'o frăție de cruce, așa cum a făcut poporul nostru în cele trecute veacuri, iar nu să se desbine prin ură față de istoria națională, față de viața actuală și față

de organizația constituțională și tradițională a bisericii și a poporului român, cum fac astăzi sectele. Ce folos vor avea satele și orașele noastre, dacă pe lângă actualele partide politice și confesiuni religioase, se vor mai desbina și în diferite secte....

Nu ridicăți stăvilarele !...

Ei bine. Dacă pe temelul acestor constatări sectele nu au nici o justificare de a se răspândi în poporul nostru și dacă nu au nici o autoritate morală ca se ne predice ele Evanghelia creștină, atunci cari pot fi interesele superiare de stat, ca să li se admită ca ele, ca niște cârțițe să atace solidaritatea și integritatea sufletului românesc? Ce folos vor avea satele noastre dacă în loc de o biserică vor avea 2—3—4, cari vor fi ca și politica, mai multe căi de învrăjpire decât de înțelegere sufletească?... A abdicat vreodată biserica ortodoxă de la datoria de a fi stâlpul de foc și faclă de lumină înaintea poporului român? Sau nu a fost ea totdeauna pe aceeași linie de luptă, ca și statul român?

Credem că statul nostru nu este dator să lasă din echivoc. Sau pune stavilă propagandei sectare, sau încetează de-a mai fi un stat ortodox și național. Altfel este într'o dilemă penibilă: de o parte rupe stăvilarele și lasă frâu liber propagandei sectante, iar de altă parte pretinde preoțimii noastre ca să țină plept valul sectant, care se revarsă în poporul nostru cum valurile râurilor umflute rup digurile și se revarsă peste holdele înflorite ale câmpiei.

Noi, preoțimea, ne facem în toată vremea o datorie de conștiință, izvorâtă din cea mai profundă și desinteresată iubire de neam, ca să opunem rezistență valurilor ce primejdiesc solidaritatea națională și religioasă a poporului român. Dar rămânem foarte deprimați, când la spatele noastre, guvernării și diplomații statului ridică stăvilarele, ca să fim cutropiți de aventurierii, propagandiștii și lefegii sectelor apusene.

De aceea cu ultima energie a unor luptători pentru biruința evangheliei creștine în viața morală a poporului și cu toată dragostea și gelozia pe care au dovedit-o în lupta pentru întărirea și prosperarea țării, nu vom înceta să strigăm guvernărilor și diplomaților statului român: *Nu ridicăți stăvilarele! Nu rupeți digurile de apărare ale sufletului românesc și creștinesc. Nu dați ascultare glasurilor purtate de vânt, cari nu au adus jertfă nici un braț de luptă, nici o rază de lumină și*

nici un picur de sânge la clădirea țării și a patrimoniului ei cultural. Ci ascultați glasul pământului și glasul părinților noștri, cari ne cer să păstrăm cu sfințenie, mai pre sus de toate: integritatea teritorială, unitatea originară și puritatea spirituală a neamului românesc.

Pr. Il. V. Felea

Maica Domnului și nedreptatea omenească.

Câte suflete omenești nu pornesc cu plăcere și cu hotărâre energetică pe poteaca credinței, dar multele nedreptăți omenești dela o vreme le face șovăitoare și le slăbesc în credință așa de mult, încât iarăși se întorc la necredință.

Nedreptățile sunt aici, apasă și dor, pe când ajutorul de sus ni se pare, că nu mai vine nici odată, ori întârzie prea mult. Sufletul omenească toate le măsoară cu graba și nerăbdarea și se supără pe puterile de sus, cari nu-i stau într'ajutor în momentul în care crede el, că ar fi de lipsă. Sufletul femein atât de simțitor și dacă nu spune, se plânge mult în tăcere, că credința lui nu rodește așa de grabnic și așa de îmbelșugat cum crede el. Dacă fiecare suflet de femeie nu s-ar poticni pe calea credinței, ci ar ținea drumul drept cu nădejdea tare în ajutorul lui Dumnezeu, la multe rele din lumea aceasta le-ar seca răul.

Cuvintele de desnădejde pe cari le rostește mama se sapă așa de adânc în sufletele copiilor, încât nici o învățătură bună de mai târziu nu le poate vindeca. Vorbele cari trag la îndoială dreptatea Dumnezeiască în lumea aceasta, spuse de mama, au o influință groaznică asupra copiilor cari cred orbește tot ce spune mama. De aici din sufletul mamei necredincioase, care plânge și afurisește rândulele viefii, se plămădește aluatul atâtor necredincioși în lume. De obicei se preamăresc mamele puține, cari au știut să samene credința adevărată în sufletele copiilor, dar prea puțin se face amintire de acele numeroase mame, ari nu-și dau seama, că ele singure strâmbă și amărăsc sufletele copiilor, cari apoi și ei la rândul lor se plâng și afurisesc viața.

Și oare să aibă drept mamele, cari pierd nădejdea în Dumnezeu și dau otrava aceasta și copiilor? Nici pe departe nu au drept, pentru că ajutorul lui Dumnezeu din clipa în care

Il cerem inchepe să lucreze încet și sigur. *Do- vada cea mai bună ne este viața Maicei Dom- nului.* La suprafață nu se împăcau semnele, cari s'au arătat la Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos cu întâmplările triste de mai târziu. *Fiul Mariei a fost cel mai perzecat din- tre oameni. Nimeni în lumea aceasta n-a făcut a- tăta bine ca Mântuitorul și în schimb tarăși nimeni nu a suferit chinuri și batjocuri și moarte mai groaznică decât Răscumpărătorul lumii, dar credința în Tatăl cel ceresc a Maicei Domnului nu a slăbit nici pe o clipă măcar, ci a strălucit tot mai mult rămânând model de credință până la sfârșitul lumii. Cuvânt de nemulțumire și de blestem nu s'a rostit din gura Maicei Domnului, pentru că credința a întărit-o pururea în nădejdea bi- ruinței, care a și venit. Fiul El a înviat din morți suindu-se la ceruri de-a dreapta Tatălui și având stăpânirea peste cer și pământ.*

De aici putem vedea ce păcat mare este necredința și lipsa de nădejde a atâtor mame, cari se supără și își pierd răbdarea când în lume pe un scurt timp înving nedreptățile.

De câteori cel nedrept, cel fără credință în dreptatea lui Dumnezeu își zidește casă și o împodobește cu toate scumpeturile rari. De câteori cel fără frica lui Dumnezeu se îmbogățește și ajunge să înspăimânte lumea cu pu- terile lui, dar ce folos, că în taină l se țese pierzarea; tot așa cum în tăcere și pe nesim- țite l se țese biruința celui cu credință în Dumnezeu.

Casele în cari nu a luminat niciodată lu- mina credinței, au în ele germenul prăpădu- lui și colibele în cari unica bogăție a fost și este credința, se ridică și se prefac în coper- mințe ale unor familii numeroase și fericite.

Un șumar, care nu avea credință prea mare în Dumnezeu se tot minuna, cum de fe- meile nu au altă treabă mai bună de făcut decât atunci, când să întorc dela lucru să împodobească cu cununii mari de flori o cruce cu icoana Maicei Domnului, care era ridicată în miez de pădure. Ce folos de toată ostă- neala aceasta? se gândea șumarul în sine odihnindu-se adeseori lângă crucea acoperită de Cununii. *Dar Dumnezeu i-a arătat, că cine se închină Maicei Domnului și se roagă El nu face lucru zadarnic.* A venit o iarnă cum- plită cu troiene mari de zăpadă cu înghet aspru și cu vânturi iuți și urlătoare. Și atunci cerbii infometaji se adunau în jurul crucii a- stămpărându-și foamea cu florile Maicei Dom- nului și parecă în semn de mulțumire mu- geau prelung și dulos. Șumarul căruia îi erau

foarte dragi aceste animale a căzut pe gân- duri, văzând cum prefăce Maica Domnului florile pădurii în mijloc alinătoare de foame. *Pe neștiute a prins dragoste de crucea cu flori și de chipul Maicei Domnului și s'a tre- zit cuprins de năcazuri îngenunchind înaintea lor și rugându-se. Și oh, ce bucurie, rugămin- tele lui au fost ascultate și împlinite. Iată cum știe Maica Domnului să trezească în suflete credința și mângălerea, învățându-ne, că Dum- nezeu lucrează cu mijloace neînsemnate, când vrea să ne deie ajutorul său bun.*

De aceea fetițele noastre ortodoxe, în fața cărora viața stă deschisă ca un mare câmp de bătălie, în care poți să pierzi și să câștigi to- tul să nu lase să pătrundă în sufletele lor nici pe un minut cântecul de laudă al înțe- lepciunii omenești, cari de multeori pe un timp se înalță și câștigă cu nedreptatea. Chi- pul Maicei Domnului din bisericile pe unde se duc să le fie ca un razim puternic și ca o dovadă, că Dumnezeu nu este caz în care ne rugăm cu credință curată să nu ne deie aju- torul său, nu atunci când credem noi, ci când crede El bunul, că ne face bine. Nedreptă- țile omenești să fie pentru fetițele noa- stre ca niște nori mănioși, cari la urma urmei totuși vor fi învinși de lumina soa- relui. Otrava necredinței nici să nu o pri- mească, nici să nu o răspândească mai de- parte. Dumnezeu, care poartă grije atâtor pomi fructiferi din mijlocul pustietăților, dându-le cele mai dulci fructe, va avea grije și de fetițele noastre credincioase și neșovăitoare în ori ce împrejurări grele ar trăi, pe cari nu le pot schimba oamenii, dar le poate schimba ușor Dumnezeu.

Elena Dr. Cioroianu
protopopeasă.

Asociația Clerului „Andrei Șaguna”

Moțiune

Preoțimea Ortodoxă română din Mitropolia Ar- deaului organizată în Asociația clerului «Andrei Șa- guna», întrunită în al XIV-lea Congres anual al său la Caransebeș în zilele de 6 și 7 Octombrie 1935 a vo- tat următoarea moțiune:

1. Congresul își exprimă omagiile de recunoș- tință și de admirație față de memoria marilor și ne- ulțaților arhieriei Ioan Popasu și Grigorie Comșa, cari au păstorit cu înaltă vrednicie poporul credincios al

Bisericii dreptmăritoare din părțile Banatului, făgăduind să le păzească și sporească duhovniceasca și naționala lor moștenire.

2. Accentuază din nou importanța învățământului religios și al educației religioase în școlile de toate gradele, cerând onoratului Minister al Instrucțiunii publice să introducă în orarul tuturor școlilor secundare și profesionale câte două ore săptămânale destinate acestui învățământ.

3. Reînnoște vechea și justă cerere, ca onoratul Minister al Instrucțiunii publice să acorde cel puțin unela din Academile noastre teologice dreptul de a conferi titlul de licență, întrucât profesorii și studenții acestor școli au același pregătire ca și profesorii și studenții Facultăților teologice și întrucât acest drept i s'a acordat și Academiei greco-catolice din B'aj. Cere mai departe ca absolvenții acestor Academii să fie admiși la examenul de capacitate pentru catedrele de religie din învățământul secundar, întrucât Bisericii noastre nu i se poate răpi nici dreptul nici datorita de a face, prin slujitorii ei, educația religioasă a fiilor ei din școlile secundare.

4. Se identifică integral cu hotărârea celor peste șase sute de mii de credincioși ai sfintei noastre biserici, cari prin organizația Frății Ortodoxe Române au cerut anul trecut denunțarea acordului încheiat între Guvernul român și Vatican la 1932 și cere actualului guvern al țării să denunțe cât mai grabnic atât pomenitul Acord cât și Concordatul cu Roma, la fel de păgubitor pentru statul român și pentru Biserica lui ortodoxă.

5. Insistă din nou pe lângă cărmuirea țării să facă de urgență toate demersurile necesare pentru ca averea fundației Gojdu să fie adusă în țară și să fie redată destinației sale de-a înlesni tineretului nostru școlăresc silitor dar sărac continuarea studiilor la Universitate, iar conducerii noastre bisericești i se adresează cu rugămintea de a aduce în țară și osemintele marelui mecenat Emanoil Gojdu.

Congresul constată cu durere că o mare parte din vechile revendicări ale Bisericii ortodoxe și ale slujitorilor ei nu au fost încă satisfăcute. De aceea cere din nou guvernului țării :

6. Aplicarea art. 31 din legea Cultelor cu privire la ajutorul pe care-l acordă statul acestor culte potrivit cu «numărul sufletelor, averea și nevoile reale» ale acestora. Biserica ortodoxă nu mai poate fi lăsată în actuala ei stare de inferioritate materială față de celelalte culte privilegiate și astăzi.

7. Legiferarea cât mai urgentă a armonizării salariilor în cadrul căreia preoțimea să fie tratată după normele de salarizare ale corpului didactic.

8. Până la armonizarea salariilor să se revină asupra reducerilor nedrepte aplicate cu începere dela 1 Aprilie 1935 prin scăderea veniturilor sesiunii parohiale și a veniturilor stolare, foarte adeseori iluzorii, din

salariile preoțești. Venitul sesiunii face parte integrantă din salariu, iar prezumtivele venite stolare încă au fost avute în vedere la fixarea așa de modestelor salarii preoțești. Scăderea acestor venite încă odată, echivalează cu o nouă curbă specială aplicată clerului, curbă pe cât de deghizată pe atât de nedreaptă.

9. Intregirea parohiilor vacante, de o arzătoare necesitate, deoarece după cum o școală nu poate rămâne fără învățător, tot asemenea o parohie nu poate rămâne fără preot. Nici măcar considerații bugetare nu se pot opune acestor întregiri, deoarece salariul bugetat al preoților încetați din viață e suficient pentru instituirea unui număr dublu de preoți noi.

10. Achitarea gradațiilor restante ale preoților, neplătite dela 1 Ianuarie 1932 până astăzi, gradații cari se achită corpului didactic. Cere deasemenea gradația a 5-a pe seama preoților, așa cum se dă membrilor corpului didactic,

11. Achitarea ajutorului familiar să se facă conform legii, deci după 1 a lunii următoare anunțării nașterii copilului.

12. Respectarea actualei arondări a protopopiatelor din Mitropolia Ardealului și acordarea diurnei legale pe seama protopopilor.

13. Acordarea unui adaus de 50% la salariul preoților cari funcționează în așa numita zonă culturală, adaus pe care-l primesc împreună cu zece hectare de pământ spre folosință și învățătorii din aceasta zonă.

14. Acordarea noimii (1%) la salariu pentru fondul de pensii și ajutoare al preoților și preoteselor văduve și trecerea preoțimei ortodoxe din Ardeal la fondul de pensii al statului.

15. Acordarea de salarii pe seama cântăreților din Ardeal peste tot, sau cel puțin pe seama cântăreților cu diplomă, a celor din săculme, din munții Apuseni și dela reședințele protopopești.

16. Preoțimea constată cu durere că Onor. Minister al cultelor nu respectă destinația sumelor bugetate pe seama Bisericii ortodoxe române. Așa de pildă din bugetul anului 1934 unei considerabile sume destinate Bisericii ortodoxe i s'a dat altă întrebunțare. Tot asemenea dela art. 94 (cheltuieli materiale ale Bisericii ortodoxe) s'a luat suma de Lei 300.000, dându-se Operei române din București.

Preoțimea ortodoxă română, conștientă de înalțata sa misiune, declară că-și va îndeplini și în viitor cu devotament și entuziasm, ca și în trecut, datorita de înțeleaptă povățuitoare a poporul credincios, dar cere în același timp cărmuitorilor țării să-i stea în ajutor și să-i judece cu dreptă judecată atât de vechile și atât de juste ale doleanțe.

Predică

pentru Duminica XXIV-a după Rusalii.

Iubiții mei! sufletești,

Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, în nenumărate rânduri, prin învățăturile Sale ne îndeamnă că ori de câte ori avem nevoie de doctor sau de ajutor să chemăm numele Său, să cerem ajutorul Său, dumnezeesc, căci nimic nu se poate înfăptui fără de Dumnezeu.

Acest adevăr ni-l întărește Sfta Evangheliile de astăzi, care ne arată două fapte minunate săvârșite de Mântuitorul sufletelor noastre. O femeie păgână care de 12 ani suferea cumplit de o boală urâtă și grea, având, credință și nădejde în Mântuitorul se atinge numai de dânsul și își redobândește sănătatea. Tot astfel și Iair mai marele Sinagogii, dobândește însănătoșirea fiicei sale ce zăcea pe patul de moarte.

Pe lângă frumoasele, înălțătoarele și folositoarele povești cu privire la mântuirea sufletului, ce ni le dă prea dulcele Iisus, El săvârșește și fapte minunate, prin cari răsplătește, dragostea, credința și nădejdea, acelor care se îndreaptă după ajutorul Său Dumnezeesc!

Ori cine are în pieptul său o inimă de părinte, va înțelege durerea care străpunge sufletul unui părinte când moartea răpește în floarea vârstei pe cel mai frumos trandafir al unei familii, care nu poate fi decât copilul nostru. O astfel de scenă mișcătoare ne prezintă Sfta Evangheliile de azi, care însă a fost transformată în bucurie înviorătoare la glasul Mântuitorului Hristos ca o răsplată a credinței! Fără încredere neclătită în ajutorul lui Dumnezeu, nu putem dobândi ajutorul Său prea înalt! Darul credinței îl cere Iisus dela noi. Oamenii așteaptă răsplată mare dela cei pe cari îi ajută. Dar Dumnezeu nu cere așa ceva. El, cere numai credință, care să strălucească în rugăciunile noastre.

Iubiții mei! Pe vremuri a domnit în țara Japoniei un rege cu numele Taxiba. În vremea domniei sale, acest rege a oprit cu toată asprimea, răspândirea credinței creștine. Dar la curtea regală se găseau și două doamne creștine, pe cari Regina le iubea foarte mult. Pentru a le putea ține și pe mai departe la Palat, regina le-a învățat să se ascundă de fața oamenilor cu credința lor. Iată însă ce au răspuns ele: „Majestate, creștinii nu au două fețe, dintre cari una să arate minciuna, iar alta adevărul, când nu mărturisim credința noastră, o tăgăduim“. Astfel au vorbit aceste bune

creștine și s'au despărțit de curtea aceluia împărat. Iar regina a simțit nu numai părere de rău după ele, dar și stimă, pentru tăria lor în credință!*) Dar astăzi oare se găsesc mulți creștini cari să mărturisească cu atâta dragoste credința lor? Ce bine ar fi pentru omenire dacă am putea răspunde „Toți creștinii mărturisesc, chiar sub suferința chinurilor credința'n Dumnezeu!“! Dar durere sunt de acela cari se rușinează de biserică și de credința lor, uitând cuvintele Mântuitorului Hristos „Cine se va rușina de mine, și de cuvintele mele, de acela și Fiul omului se va rușina, când va veni întru mărire a Părintelui său cu Sfinții Ingeri“. Sufletul în care nu străbat razele credinței, sunt la fel cu locurile nestrăbătute de razele Soarelui, unde cresc spinii și buruienile. Aprindeți iubiții mei în sufletele voastre focul credinței, care să arză toate buruienile păcatelor, făcându-vă părtași de răsplata Dumnezeescului Mântuitor!

Pr. Hora Vișoiu

Iarși pentru scaunul episcopesc al Aradului.

— Un comunicat —

Membrii Adunării eparhiale dela Arad cu domiciliul în acest oraș, constată — în numele lor și în a celorlalți colegi — cu regret leșirile pătimașe ale gazetei bucureștene „Credința“ dela 21 Oct. a. c., prin condeiul preotului bucureștean Manea S. Popescu și prin cel al unui oarecare „Nicula Marin, dascăl“, care din urmă insultă atât pe I. P. Sf. mitropolit dela Sibiu, cât și pe candidatul nostru P. Sf. Arhiepiscop Andrei Crișanul.

Nu ne dimitem la polemici, mai ales în asemenea condiții, ci ne restrângem s'o declarăm, că mai puțin asemenea mijloace vor putea să ne împrăștiie, ci numai să ne strângă și mai mult în jurul candidatului nostru.

Scopul acestor șire este deci, să apelăm la publicistica românească: să nu mai găzduiască, pe această temă, în coloanele sale, nici un fel de tentative și și mai puțin agresivități de felul celor indicate, pe cari ne obținem și numai de a le califica după cuviință.

De sine înțeles, nu aprobăm nici leșirile în același limbaj, dar streine de noi, cari s'ar părea că militează alături de noi, în unele gazete de aici.

Arad, 21 Octomvrie 1935.

Din încredințare:
Protopop Dr. Gheorghe Cluhandu.

*) 350 pilde, de Episcop Grigorie și Dr. Suciu.

Rugăciune

Pogoară iar în lume, Doamne,
Din slava cea din veci nestinsă
Și dă-ne din iubirea-Ți caldă
O rază'n sufletele ninse.

Pe 'nghetuțul inimilor noastre
Arunca-Ți razele 'ndurării,
Iar pașii noștri rădăciți
Intoarce-l din drumul pierzării

In noaptea cugetului nostru
Coboar'o rază de lumină!
Căci groaznic noi ne-am afundat
In întuneric și în tind.

Și te rugăm cu glas fierbinte
De noi a nu te lepăda:
Intoarce-Te la noi, Părinte
Ni-e sete de iubirea Ta!

Vasile Lădaru
Inv. Bătuța.

INFORMAȚIUNI

A zburat la 11800 m. înălțime. Cunoscutul zbrător rus Kokinski a reușit să se înalțe pe un avion până la înălțimea de 11800 metri. El a reușit să stea la aceasta înălțime mai mult timp, la un frig de 60 grade. La scoborâre starea sbrătorului era bună aparatele avionului funcționând excelent în tot timpul zborului.

O trăsură intră în prăvălie. O trăsură condusă de birjarul Avram Iosif, a pătruns noaptea din greșală în prăvălia denumită l'Europe. Unul din cai rănit grav de cloburile vitrinei a murit pe loc. Se crede că birjarul era beat. Pagubele se urcă la 80.000 lei.

Cu barca dela Timișoara la Constanța Tinerii Vasile Dumitru și Ghergan Ion, din Timișoara, cari fac parte din echipajul „Bega”, al marinarilor cercetași, și-au propus să facă un drum cu barca dela Timișoara la Constanța. Indrăzneții ne având banii dela nimeni, au plecat cu o barcă mică pe râul Bega și au trecut prin fluviile Tisa și Dunărea, până'n Marea Neagră. După 21 zile de călătorie, în care au întâmpinat mari greutăți, cei doi tineri au ajuns la Constanța. Ei au străbătut 1760 de km.

Mulțumiri. Subsemnata exprim și pe aceasta cale sincere mulțumiri cucernicilor preoți, cari au servit probodul, precum și tuturor cunoscuților, cari prin prezență și scrisori au consimțit la durerea ce m'a lovit prin pierderea neașteptată a soțului meu, Valeriu Cristea, fost preot în Zimbru, decedat în 28 Septembrie a. c. în Loguzău.

Exprim călduroase mulțumiri credincioșilor din Zimbru, cari prin prezență, au căutat să-și arate iubirea și stima ce au avut-o pentru fostul lor părinte sufletesc.

Văduva Iulia Cristea

Nr. 6444/1935.

Comunicat oficial: II.

Dela Sf. Sinod am primit următoarea adresă:
„Sfântul Sinod No. 1269 din 24 Sept. 1935.

Prea Sfințite,

Ca urmare la adresa noastră No. 1061 din 25 Iulie a. c., cu frățescă dragoste Vă înaintăm — spre cele cuvenite — alăturat tablou de manualele didactice de religie pentru curs primar și secundar, aprobate de Sf. Sinod după 25 Iulie a. c. Primiți Vă rugăm P. Sf., ale noastre întru Hristos frățești îmbrățișări.

Președinte-Patriarh
ss. Miron.

Director
ss. Tit.º.

TABLOU

de manualele aprobate de Sf. Sinod în cursul anului 1935.

No. crt.	Titlul manualului	Clasa	Autorul
53	Istoria V. și N. Testament	I-a sec.	Pr. I. Mihălcescu
54	Parab. și învăț. Domnului	II-a	"
55	Istoria Bisericii universale	III-a	"
56	" române	IV-a	"
57	Dogmele Bisericii creștine	V-a	"
58	Morala creștină	VI-a	"
59	Apologetica	VII-a	"
60	Apologetica	VIII-a	"
61	Parabole și învățături din evanghelie	II-a	DI. S. Mehedinti
62	Carte de religie	I-a	primară Pr. I. Mihălcescu
63	Carte de religie	II-a	"
64	Carte de religie	II-a	"
65	Carte de religie	IV-a	"

Prin aceasta se întregesc măsurile luate prin organul eparhial, cu No. 5242/935 din 21 Aug. a. c., ceace se notifică pentru știre.

Arad, 19 Octombrie 1935.

Consiliul Eparhial ort. rom.
A R A D.

Nr. 53/1935

Publicație de licitație.

Parohia ort. rom. din Liauț, în baza aprobării Vener. Consiliu Eparhial Arad, cu No. 5624/1935 publică spre cunoștință generală că în ziua de 3 Noembrie 1935 la ora 10 și 1/2 vinde spre exploatare pădurea bisericii ort. rom. din Liauț.

Licitatia se va ține la școala Primară din Liauț.

Ofertele se vor înainta în scris Oficiului Parohial din Liauț până la 2 (doi) Noembrie 1935 la ora 6 seara.

În ziua de 3 Noembrie după terminarea cu ofertele se va continua vânzarea prin licitație verbală.

Prețul de strigare este 30 Lei de un metru lemne de foc.

Toate condițiunile speciale de vânzare, exploatare și plată se pot vedea în oarele oficiale la Parohia din Liauț și la Ocolul Silvic din Baia de Criș.

Liauț, la 26 Septembrie 1935.

Ioan Leucean
Preot preș. cons. paroh.

Rolul Asigurărilor de viață pentru economisirea de Capital.

Criza economică de azi prin multiplele sale faze de manifestare, a lovit, rănind greu în situațiile materiale, atât instituțiile economice-bancare, cât și persoanele private într-o măsură mai mare sau mai mică. Posibilitățile de economisire în urma acestor împrejurări au devenit din ce în ce mai mici, prezentând în acelaș timp garanții din ce în ce mai șubrede de soliditate.

Preoșimea ort. rom. din țară, pentru a-și creia totuși un mijloc, de a-și putea pune la adăpost zi cu zi micile economii strânse cu cele mai mari greutate, după cercetări serioase, a ajuns la concluzia, că acesta în modul cel mai corespunzător nu se poate face decât sub formă de asigurări de viață, întrucât societățile de asigurare prin lege sunt obligate ca primele de asigurare încasate, să le constituie în rezerve, sub controlul statului. Rostul acestor asigurări fiind foarte multilateral, prezintă pe lângă o economisire forțată, un ajutor imediat pentru familie în caz de moartea asiguratului și o mulțime de alte favoruri create exclusiv pentru preoși, de una dintre cele mai solide societăți de asigurare din țară, Prima Ardeleană cu sediul în Cluj.

Considerând ca o datorie elementară din partea noastră ținerea în curent a preoșimei din dieceza Aradului cu ceace se petrece în afară, spre a-i pune în față ecoul pe care l-a găsit acțiunea întreprinsă de societatea de asigurare mai sus amintită, atât în rândurile preoșilor, cât și în cercurile conducătoare a preoșimei, comunicăm mai jos circularile emise în acest scop de P. S. S. Arhiepiscopul și Mitropolitul, Sibului și P. S. S. Episcopul Caransebeșului:

Nr. 10. 878/934

Circulară

către toate oficiile protoprezbiteriale și parohiale din Arhiepiscopia ortodoxă rămăasă de Alba-Iulia și Sibiu.

Preocupat de starea sufletească și materială a preoșimii noastre, socotim că strângerea unui capital pentru bătrânețe este o imperioasă cerință.

În ajungerea acestui scop aflăm de cuvântă a sfântii preoșimea, ca să contracteze asigurări de viață pentru un capital corespunzător situației sale materiale.

Criza economică din ultimii ani, care a consumat o mare parte din depunerile credincioșilor noștri, a dovedit că forma cea mai perfectă a economiei, este asigurarea de viață. Societățile de asigurare nu fac operații nșuratrice, sau împreunate cu o râvnă la prea mari câștiguri. Ele au numai plasamente sigure-controlate de stat.

Printre societățile de asigurare, cari lucrează în țară avem pe „Prima Ardeleană” cu sediul în Cluj, fostă „Banca Generală de Asigurare” din Sibiu, fon-

dată de toate băncile românești din Transilvania, societate care a avut și în trecut un rol însemnat în viața noastră social-economică.

Recomandăm această societate românească cu atât mai mult, pentru că chiar și „Casa corpului Didactic” din București acceptă în gaj polițele de asigurare ale acestei societăți.

Cucerica preoșime este îndemnată a sfântii și pe credincioșii noștri să se asigure, căci asigurarea de viață, dă părinților liniștea datoriei împlinite, care asigură buna situație economică a copiilor.

Sibiu, la 30 Ianuarie 1935.

(ss) Nicolae,
arhiepiscop și mitropolit

(ss) Virgil Nistor
secretar

Nr. 2446 E. 1935.

Notă oficială:

Către On. Oficii parohiale din eparhia ort. rom. a Caransebeșului.

Situația economică precară de azi, precum și situația financiară zdruncinată, care crește pe zi ce merge, ne îndeamnă a atrage luarea aminte a preoșimei noastre, că adunarea unui capital pentru bătrânețe este o imperioasă cerință.

Scopul acesta se poate ajunge prin contractarea asigurării de viață asupra unui capital corespunzător situației materiale a celui asigurat.

Printre societățile de asigurare, amintim pe „Prima Ardeleană” cu sediul în Cluj, fondată de toate băncile românești de dincoace de Carpați, societate care a avut și în trecut un rol însemnat în viața noastră socială economică și cu care societate are legături și administrația din București a „Fondului general de asigurare a imobilelor bisericesti”.

Drept aceea recomandăm această societate în atențiunea Onor. preoșimii parte pentru a contracta Onor. Preoșime însăși asigurări de viață, parte pentru a sfântii pe onorlașii noștri să se asigure, căci asigurarea de viață contribuie la liniștirea lor în aceste timpuri grele.

Caransebeș din ședința consiliului eparhial ținută în 9 Aprilie 1935.

Episcop diecezan
† Vasile.

Circulara la fel s'au trimis și de celelalte Episcopii din Ardeal, pe cari din lipsă de spațiu nu le mai publicăm, considerând ca suficiente cele de mai sus pentru edificarea celor ce eventual s-ar interesa despre aceste lucruri, servind nobilitatea scopului ce urmărește.

În ceace privește condițiile și obligațiile legate de aceste asigurări, reprezentanții Primei Ardeleene vor vizita și preoșimea din dieceza Aradului, unde sperăm, vor găsi acelaș înțelegere și interes, pe care au găsit-o și în alte părți și aceasta cu atât mai mult cu cât acțiunea în sine nu urmărește altceva decât promovarea intereselor preoșimii.

Avem credința că prin comunicarea celor de mai sus, servim interesele preoșilor din dieceza Aradului, atât din punctul de vedere al cunoașterii Institutului cu care au de lucru, cât și a deschiderii pentru ei a drumului noi de activitate economică și financiară.